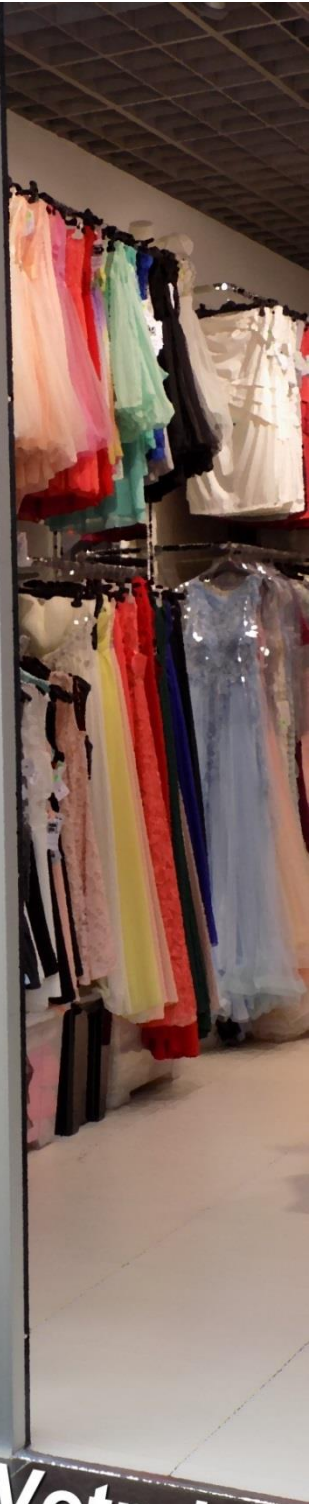

O ženách s trochou smutku

Jiří London Votruba

Jiří London Votruba

O ženách s trochou smutku

Na vysvětlenou.

Někdy člověk prožije smutek, který nečekal. Je tak intenzívní, že dokáže brečet jako malý kluk či holka. Trvá to v něm dost dlouho. Nechutná mu jíst, nebaví ho společnost dělající si legraci, podle něho z úplných pitomostí. Která nebere za důležité to, co on za důležité považuje. Nikdo nevnímá jeho smutek, nikdo mu nepřijde na pomoc.

A pak se najednou probere. Vyleze ze své mrzoutské ulity a spatří, že život není tak špatný, jak se mu zdál. Že životem je třeba jít dál. Dokud k dispozici pro něho ještě existuje.

Tu kapku potřebného optimismu přeji i vám, čtenářům.

Jiří London Votruba, autor

Anežka z Pendolína.

Pendolíno, je asi můj osud! Vracel jsem se jím od mé první, přechodné lásky, sedě na pohodlném křeslu, překvapen rychlou jízdou a hlavně velkým plastovým víčkem uzavřeným pohárkem horké voňavé kávy. Té nikdy a nikde neodolám!

Právě s touhle nabídkou přišla k mému křeslu druhé třídy Anežka. Mladá žena ve služební uniformě, která k tomuto modernímu dopravnímu prostředku nezbytně patří. Středně vysoká, usměvavá, trochu baculatá, s dlouhými blondatými vlasy. Věk tak okolo pětadvaceti.

Kávu jsem od ní samozřejmě neodmítl a na oplátku se s ní dal do řeči. Povídal jsem jí o leccem a sám se jí na leccos ptal. Tak vím, že je studentka čehosi, u Pendolína si jen přivydělává, bydlí na druhé straně republiky, než směřem kam právě spolu jedeme. A to hlavní: Dosud je svobodná a žije sama. Alespoň to tvrdila! Mé výmluvnosti samozřejmě neodolala. A tak se k pohodlnému, modrému sedadlu, kde jsem seděl - vlastně ke mně, ještě několikrát vrátila.

Nedalo mi to a jízdu, původně mířící jen do Plzně, jsem si regulérně prodloužil. Až do její služební cílové stanice. Františkových Lázní. Tam přijala mé pozvání na večeři. Pochopitelně, až jí v tomhle příhraničním lázeňském městečku skončí služba. Nezůstalo ale jen u bohatého, pro mou peněženku

dost nákladného pohoštění, kterým jsem jí dělal a zřejmě udělal náležitě pomyslení.

Přijala i moji nabídku pohodlného hotelového pokoje, když mi ve slabé, vínem trošku ovlivněné chvíli přiznala, že ji tu čeká jen skromná nádražní ubytovna.

Pozvání se sice zprvu trochu bránila - co také sdílet společenství s mužem o dost let starším, téměř neznámým. Ale nakonec, zjevně unavena nároky její pracovní mnohahodinové cesty Pendolínem, se spokojeně stulila na vedlejším manželském lůžku a tichounce usnula.

Já tomu nebránil. Stačily mi jen její dlouhé, blond'até vlasy, které mne občas lehounce zalechtaly na tváři, vůně a teplo jejího blízkého těla, stejně jako příjemnou večerní zubní pastou provoněný dech. Pro začátek.

To, co muž obvykle od ženy na blízkém loži očekává, se stalo až při druhém, třetím a pak i dalším usínání. Kdy už večer uléhala přímo ke mně sama. Zcela nahá. Zdálo se mi, že i ráda! Já ji ve svém pelíšku nadšeně vítal. Zaujalo mne její krásné voňavé tělo, s kouzelným vyholeným proužkem tmavých chloupků, zdobících její, mne stále okouzlující jeskyňku. I nádherné vzdechy, které má krátká známost při našem milování hlasitě rozesílala svému hotelovému okolí. Bez ohledu, co si kdo o nás myslí... Po jedné z takových chvil jsem jí položil banální otázku: „*Miluješ mne?*“

Na banální otázku přišla kupodivu upřímná odpověď. „*Ani ne! Já se jen ráda tulím k mužskému tělu, ale...*“ Nedořekla! Že jsem se vůbec ptal. Jen jsem si pomyslel, jestli to tělo mělo být vůbec moje. Pak jsem také usnul.

Abych mluvil plnou pravdu: nebylo to jen samé milování. Toulali jsme se spolu po světoznámém lázeňském městečku, sáhla si

rozpustile i na už značně ohmataného ptáčka tady známého Františka. Co se divit? Vždyť se sem, kromě pacientů s chorobami srdce, chodí léčit hlavně ženy, kterým se ne a ne daří uspět se svým a manželovým plánovaným potomkem. Anežka to k mému překvapení udělala s jakýmsi tichým lehkým pousmáním či povzdechem. Proč, jsem úplně nechápal.

Linkovým autobusem jsme popojeli i do nedalekého historického města, kde jsem jí vyprávěl, jak tam před mnoha staletími zavraždili tehdy velmi známého muže. I s jeho ušlechtilým doprovodem. Ten o trochu dříve! O pár desítek kilometrů dál jsme další den zase upíjeli - spíše jen okusili pohárek minerálních pramenů. Raději jsme je ale rychle nahradili přípitkem známou becherovkou a tu nakonec zalili výborným červeným suchým vínem.

To už jsem jí začal vyprávět, jak tyto světoznámé lázně vznikly. Zašli jsme až k místu, které se jmenuje Jelení skok, i když tam dodnes stojí jen malá socha kamzíka... Samozřejmě celou procházku příjemným lázeňským koridorem jsem myslel na naše další společné milování. Bylo jich před námi ještě několik!

Jenomže jak se říká, každá pohádka má svůj konec. Anežka mi kteréhosi zapadajícím sluncem prozářeného odpoledne řekla, že musí opět do školy. Očekávají ji prý zkoušky. „*A asi nějaký o dost mladší mládenec, než jsem já,*“ přidal jsem si v duchu. Ke kterému se také ráda přitulí v jeho pelíšku. Vzpomněl jsem si na zážitek s jejím trochu divným pousmáním u Františka... Zbyly nám dvě poslední procházky, dva společné obědy a dvě večere, dvě milování na rozloučenou. Pak Anežka opět nastoupila do svého Pendolína.